

Jednou přerušil zbožný rabi modlitbu a řekl: „Nechci tvůj ráj, nechci tvůj příští svět, chci jenom tebe.“

Když jsme byli dětmi, možná jsme mnozí psali dopisy Ježíškovi. S důvěrou jsme mu tam svěřovali svá přání, o kterých jsme doufali, že budou o Vánocích vyplněna.

Když dospíváme nebo jsme už dospěli, snad většinou přemýšlíme o tom, jak bychom my mohli splnit přání těch druhých – hlavně našich dětí, ale i ostatních blízkých.

To nám nemá překážet v tom, abychom zůstali v postoji Božích dětí. Možná se už ve své dospělosti a „zkušenosti“ bojíme říct Ježíši svá skutečná přání. Udělejme to. Probuďme v sobě důvěru a řekněme Pánu ve svém srdci (anebo mu to třeba i napíšeme,

to nevadí, že je to dětské – není to dětinské!), o co opravdu stojíme, po čem skutečně toužíme... Řekněme mu o svých přáních, bolestech, obavách. Svěřme mu své plány, naděje i nejistoty, se kterými vyhlížíme do dalšího roku našeho života. Máme k tomu v čase Vánoc příležitost – ať už při modlitbě doma nebo při adoraci v kostele, při mši svaté... Vždyť Ježíš nepřišel obdarovat jen děti...

Ať už budeme Pána Ježí-

še prosit o cokoliv, nezapomeňme, že máme toužit především po něm samotném, tak jako zbožný muž v úvodním citátu. On, Ježíš, Bůh, který zachraňuje, je tím největším Božím darem. Nejen pro celé lidstvo, i pro mě. I pro tyto Vánoce, i pro další rok našeho života.

***S přáním požehnaných
Vánoc a Boží pomoci
v celém dalším roce***

o. Petr

Prosba u Jeslí

P. František Klika

Dej mně, můj Pane,
prostou duši pastýřů,
abych směl vidět
nebe otevřené
nad temnou jeskyni světa,
pokorné srdce Josefa,
abych směl žasnout
nad tvou přítomností
v náruči
tvé matky Církve,
čisté oči Marie,
abys jimi z mé duše
mohl lidem říkat,
jak je máš rád.

RADOSTNÉ
A POKOJNÉ
VÁNOCE
PŘEJÍ
ČLENOVÉ
REDAKČNÍ
RADY
CESTY

PROŽILI JSME

HOSPODINE, DĚKUJEME aneb Svatováclavské hody požehnané

Chceme se v tomto příspěvku vrátit k našim hodům, protože cítíme, že by bylo dobré poděkovat Bohu za to, že i přes pohnuté události hlavně hodového úterý nám viditelně zehnal.

Tak například to počasí. V týdnu před hody to nevypadalo vůbec dobře, část příprav probíhala dokonce v dešti. A tak jsme se modlili a doufali, že o víkend to vyjde. A skutečně, hodová neděle a pondělí měly počasí luxusní,

slunko svítilo a hrálo. Téměř zázračně vyšlo i počasí hodkové, kdy mnozí skeptici říkali, až to nachystáme rovnou v sále. Ale ty, Hospodine, jsi Pánem nade vším!

A teď ty dramatictější situace. Čtvrtého stárka ve čtvrtek před hody odvezla záchranka, když ho v lese při chystání „zeleného“ pobodaly včely, na které je alergický. Naštěstí ho přivezli do nemocnice včas, a bylo to prý za pět minut dvanáct.

Nechali si tam Michala ještě na pozorování, ale hody nakonec krásně stihl.

A co teprve hodové úterý. Když jsem vpoledvečer vycházela z domu „Pod zelené“, měla jsem jako každá stárka plnou hlavu starostí. Po pár krocích začalo pršet. Hned jsem se začala modlit Otče náš, aby počasí ještě ten třetí den vydrželo. To jsem však netušila, k čemu všemu ta modlitba bude dobrá. Místo veselého juchání pod májů, na které jsme se celý rok těšili, nás

čekalo velké drama, když naše děvčata popadla z vozu. Kdo to viděl, tak dosvědčí, že ten pád byl opravdu hrozivý. Záchranky odvezly tři děvčata, dvě se vrátila ještě v noci domů, třetí přijela ve čtvrtek, Bohu díky, jen s otřesem mozku. Takže velký dík Hospodinu za jeho pomoc a také všem, kteří se v to úterý za naše „šohaje“ modlili v kostele.

stárka Jarka

„TY POLOBOTKY SI ŠETŘÍ!...“ aneb jak se dřív putovalo do Žarošic

V tomto příspěvku se vrátíme ještě k žarošické pouti, protože letos se k Panně Marii putovalo již po stošedesáté. Jak víme, naši předkové se v roce 1849 při řádění cholery vypravili s prosbami k Matce Boží do Žarošic, aby svou přimlouvu zastavila tuto epidemii, při které během 38 dnů zemřelo 213 lidí. Příští rok tedy uplyne 160 let od této události. Ale už při letošní cestě se v průvodu (alespoň mezi ženami) začalo mluvit o tom, jak to bylo „indá“, jak se dřív chodilo a jezdilo do Žarošic – jezdilo na vozech, v krojích, jak se tam přespávalo....A že je to téma zajímavé a pamětníků těchto cest už ubývá, požádala jsem naši farníci paní Marii Kaňovou, aby zavzpomínala na tyto časy. Na základě jejího vyprávění vznikl tento příspěvek.

kou jako družička (to mohlo být začátkem třicátých let minulého století), tehdy totiž malé družičky držely mašle od sochy Panny Marie a starší děvčata nesla sochu. Vyšlo se ráno po mši svaté (večerní mše dřív nebývaly), šel průvod s křížkem, pěší poutníci, nesly se korouhve a socha P. Marie. Ta se mezi dědinami vezla na voze (to měl na starosti pan Hanáček), celkem jezdilo 5 nebo 6 vozů, na

kterých také jeli krojovani. Protože aut moc nebylo, muselo se v Žarošicích přespat a další den zase pěšky zpět. Ono nechodilo tolik lidí jak dnes, staří by dvě cesty neušli, ženy byly doma s dětmi a taky bylo potřeba obstarat dobytek.

Na vozech se jelo mezi dědinami, ale přes ně se šlo slavnostně průvodem. Chodilo se na Mutěnice a v Čejčci se odpočívalo, jak je to zvykem

dodnes. Jídlo si každý nesl, nebyly žádné batohy, takže se nosovalo v „nošce“ na zádech. Vzpomínám si, že jsem si jednou vzala aktovku (to abych byla moderní), ale dobrý nápad to nebyl, protože se jídlo zaparilo a moc mně nechutnalo. Peníze, co jsem měla, byly určené do kasičky v kostele, když se šlo na „ofěru“ a ne na nějaké utrácení.

Obutí nebylo žádné speciální tak jak teď, kdo měl jaké boty, tak v nich šel, tenisky sice už byly (pamatuju si, že stály 9 korun), ale málokdo si je mohl dovolit. A mně tehdy maminka řekla: „Polobotky si šetři, já ti k hodám nové kupovat nebudu.“ A tak jsem šla bosky, ale byla to cesta bolestná, protože jsem měla na chodidle bradavice

a tak si pamatuju, že na zpáteční cestě jsem si v mutěnském lese myslela, že nedojdu.

Když jsme došli do Žarošic, byla pobožnost křížové cesty a všechny mše svaté se sloužily v kostele, protože venku to nebylo tak prostorné a upravené, jak je to teď. Největší starost byla najít si nocleh. Hodně lidí spávalo u stolářů, prý se tam ve stolárně spává dodnes. My jsme spali u jedněch lidí v letní kuchyni, dali nám na zem slámu, na to jsme položili vlnák a dobře se nám spalo. Byli jsme hodně unavení, protože za bojanovské bývala mše dost pozdě večer. Jednou jsme s maminkou dostaly místo v domě, který nebyl moc obývaný, a do síně nám ani slámu nedali. Pamatuju si, jak nám tam byla zima, a tak

j jsme tam dlouho nenocovaly a šli jsme radši do kostela, který byl otevřený celou noc.

Světelný průvod býval tehdy taky, nebylo ale tolik soch a tolik lidí jak dnes, průvod byl po stružku. Cesta ke kostelu nebyla tak široká, protože tehdy měl každý před domem sklep. V nedělu nás ti, kteří neputovali, také došli „vyhledat“ a šlo se průvodem ke kostelu, kde se pouť zakončila požehnáním.

Děkuju stařence Kaňové za věnovaný čas a prosíme další farníky, kteří mají nějakou zajímavou vzpomínku z této pouti, aby obohatili stránky Cesty a aby tak zůstalo svědectví pro další generace.

A. Tlachová

PODĚKOVAT MŮŽEME NEJEN ŽIVÝM

Předpověď počasí – mizerná, sobotní listopadové ráno – nevlídné. Nálada ale výborná. Morávka hned tak cosi nerozhodí. Tak honem nasedat do vyhrátého autobusu s příjemným řidičem a jedeme. Na 29. listopadu byla naplánovaná cesta do Vladislavi u Třebíče. Snad každý bojanovčák si vzpomene, že právě odtud pocházel kněz Josef Dvořák, na kterého zdejší lidé dodnes v dobrém vzpomínají. Letos na podzim by se dožil 60. let.

Farníci z Dolních Bojanovic

i okolí uctili památku o Josefa přímo v jeho rodišti. V malém kostelíku sloužil mši svatou o. Puchnar z Třebíče. Otce Josefa Dvořáka dobře znal ze studií teologie v Olomouci, později ze společného působiště na jihu Moravy, doprovodil ho i na jeho poslední cestě. Při kázání vzpomínal na společné zážitky, vyprávěl historky. Na hřbitově se všichni setkali s bratrem Slávkem Dvořákem a jeho rodinou. „Nestává se často, že by lidé přijížděli z takové dálky uctít památku a poděkovat

svému bývalému knězi,“ chválil pan farář Puchnar.

A když už jsme na cestě je třeba se rozhlédnout po malebném okolí. V Nové Říši je klášter premonstrátů. Jako venkovský učitel zde působil spisovatel a básník Otokar Březina. Prohlídka kostela a přilehlého kláštera s muzeem určitě stojí za to.

A než bude úplná tma, zajedeme ještě do Slavonic, které leží na hranici s Rakouskem. Je to nádherné historické městečko, perla renesance.

Na náměstí jsme viděli spoustu starých domů se sgrafitovou výzdobou s náměty ze Starého i Nového zákona.

Předpověď počasí se tak úplně nevyplnila, sobotní listopadový večer – příjemný, nálada – skvělá. Děkuji za krásný zážitek.

Eva Mrázová, Kroměříž

MODLITBA VÁNOČNÍ

Ježíšku svatý, kampak tě dali - do chléva, do jeslí!
Div že jsme nad tvým dojemným losem do mrákot neklesli.

Největší z lidí,
syn Boha Otce
vítán jen pastýři,
král všechných králů,
všech hvězdných světů,
jež se kdy rozvířil.

Na holé slámě, vichřicí noční
mrazivě provátý,
sám v svitu louče,
vládce všech slunců
s matkou a zvířaty!

Ježíšku svatý - výsosti strmá
v nejnižší podobě,
klaním se v prachu,
v slzách a v nachu
jak růže na hrobě.

Irma Geisslová

PŘIPRAVTE CESTU PÁNU...!

žádný náš problém, strach nebo trápení.

Druhý příchod

Příchod do srdce skrže přijímání Božího slova a Eucharistie. Je až zvláštní, že tento příchod je právě pro křesťany nejtěžší přijmout. Jak máme otevřít srdce, copak má nějakou branku? O otevření srdce se stále mluví, ale jak na to a co se tím myslí, nám nikdo neukáže. Všechno je jen „jako“ – naše snahy často nejdou do hloubky, ale zůstávají na povrchu. Jako kdybyste hodili do vody kámen a on přesto zůstal suchý.

Tak to je motto adventní duchovní obnovy, která proběhla ve dnech 28. a 29. listopadu v naší farnosti v podání Kateřiny Lachmanové.

Při první přednášce se Kateřina zaměřila na slovo ADVENT jako takové a s ním spojené otázky jako například: Jaký příchod? Koho? On snad Pán někam odešel? A jestli neodešel, jak může přijít?

Mluvíme o čtyřech příchodech Pána:

První příchod:

Narození Ježíše neboli Boží vtělení. K čemu to bylo dobré? Tím, že se Bůh stal dítětem, se k nám velmi přiblížil. Prožil vše, co jen člověk může v životě prožít – radost i bolest, hlad, něžnou náruč matky i zavržení od lidí, ... Pro nás je to jistota, že mu není cizí ani lhotejný

Třetí příchod

Být připraven na smrt. Obzvláště mladým lidem se těžko představuje, že by mohli zemřít, přestože často používají rčení: „Musí se jenom umřít.“ A opravdu. V našem životě je nejjistější právě smrt. Proto se snažme žít jako moudří a nepromarněme život. To znamená, že se máme dotazovat na Boží vůli, abychom jednou, až budeme stát na Božím soudu nemuseli litovat nějakého období v našem životě, které jsme promarnili přehnanými starostmi o povrchní věci, i když tehdy se nám mohli zdát velmi důležité.

V tom spočívá milost adventu, že nás vybízí zaměřit se na

podstatné věci, nejt jen po povrchu, ale uvědomit si, že i náš čas je vyměřený.

Čtvrtý příchod

Soudný den - tento příchod je pro nás velkou nadějí, že přijde Kristus oslavený. I Bible nás nabádá, abychom neměli strach z konce a zaznívá příslibem, že až nebe a země pomínou, budeme vzati na nebesa, kde je pro nás přichystáno mnoho přibytků. Světci, kteří měli možnost nahlédnout do Božího světa, vypovídají, že i ten nejkrásnější zážitek na zemi je jen slabý odvar toho, co nás čeká, až jednou spočíneme v Jeho náručí.

H. Maděryčová

KVĚTINY NA OLTÁŘ

Digbi Mackworth Dolben

*Povězte, co jste viděli,
pastýři v Betlémě?
Boha z Boha jsme viděli,
spícího na seně.*

*Povězte, všichni věřící,
co se to stalo dnes
v úžasném pozdvihování,
když kánon četl kněz?*

*Boha z Boha jsme viděli,
jenž stvořil celý svět,
ležel tichý a bezmocný na
oltáři jak květ.*

*Co do jeslí a na oltář
ho stáhlo z neznáma?
A ticho odpovídá nám -
To láska - láska má.*

ADVENT

I letošní doba adventní byla pro nás výzvou k dobré přípravě na Vánoce. Zvláště děti byly vybidnuty ke konkrétním předsevzetím: účast na mši sv. - i o. Petr šel příkladem:-); ranní a večerní modlitba; četba písma; vlastní předsevzetí. Nabídka samozřejmě platila také pro dospělé:-).

Jak se krátí tato doba přípravy na vánoční svátky a jak se daří plnit předsevzetí, bylo patrné na velkých hodinách, které byly nainstalovány v kostele. Každý přichází hned věděl, jak je na tom naše farnost s adventem...

P. Martínek

KŘEŠŤANSKÁ SKUPINA EMAUZY

Třetí adventní neděle jsme v naší farnosti přivítali křesťanskou skupinu mladých s názvem Emauzy ze Skalice. Tato skupina vzešla ze společenství, které vzniklo v roce 1999 po evangelizačním kurzu Filip. V srdci tohoto společenství se zformovala skupinka mladých lidí s touhou založit křesťanskou kapelu silně orientovanou na chválu a evangelizaci. Tato kapela organizuje koncerty chval a evangelizační vystoupení, jehož součástí je i krátká divadelní scénka a pásmo svědectví o tom, jak se Boží moc projevuje v životě lidí. U nás mladí ze skupiny Emauzy v neděle písněmi doprovodili

„hrubou“ mši svatou a větší prostor byl pak po požehnání, kdy nám nabídli asi hodínové setkání naplněné písněmi

chval, modlitbou a krátkým svědectvím. Odcházel jsem povzbuzení k co nejlepšímu prožití zbytku adventu.

KDY A KDE JSOU VÁNOCE

Pokaždé, když si dva lidé navzájem odpustí, jsou Vánoce.
Pokaždé, když najdete pochopení pro své děti, jsou Vánoce.
Pokaždé, když pomůžete nějakému člověku, jsou Vánoce.
Pokaždé, když se někdo rozhodne k lepšímu životu, jsou Vánoce.
Pokaždé, když se narodí dítě, jsou Vánoce.
Pokaždé, když se lidé milují čistou a hlubokou láskou, jsou Vánoce.
Pokaždé, když se lidé na sebe dívají s upřímností a s úsměvem, jsou Vánoce.

Protože se narodila Láska.
Protože se narodil Pokoj.
Protože se narodila Spravedlnost.
Protože se narodila Naděje.
Protože se narodila Radost.
Protože se narodil Kristus, náš Pán.

(z Brazílie)

DUCH SVATÝ TO SE MNOU ALE MYSLEL VÁŽNĚ...

Chvála Kristu!

Zasílám svoje svědectví o tom, co Duch svatý vykonal v naší rodině.

Díky vaší Charismatické obnově, kterou jsem absolvovala v r. 2007, byla naše rodina, nad kterou jsem lámala hůl, obdarována milostí. V roce 2006 mně zemřel manžel, dcera v té době byla dost závislá na alkoholu. V rodině i mezi přáteli byl jeden pohřeb za druhým a valila se lavina nepřijemných událostí. Do dvou měsíců po úmrtí manžela jsem prodělala operaci i já. Jelikož jsem si myslela, že vše musím vzít do svých rukou, nebyla jsem disciplinovaná a brzy po operaci jsem pracovala. To se mně vymstilo. Následovala pooperační kýla. Měla jsem pak dost času přemýšlet o sobě a co dál. Bůh se ale postaral. Kněz z naší farnosti mě nabídl tuto možnost – kurz charismatické obnovy. Přijala jsem ji s určitou skepsí, že tím nic nepokazím. Duch svatý to ale se mnou myslel vážně a dal mi pěkně za vyučenou. Obnova přišla v pravý čas. Bůh, který je ti otcem (ale i matkou), tě miluje zcela osobně – téma 1. týdne Obnovy. Hluboce se mně dotýkaly úryvky z Písma i rozjímání nad nimi a povzbuzující svědectví.

Nevěřila jsem, že zrovna má prosba bude vyslyšena. Prosila jsem Ježíše, aby naše dcera byla zbavena závislosti na alkoholu i cigaretách. TAK SE I STALO!!! Na velikonoční svátky přijela i s rodinou na návštěvu, bydlí 100 km daleko, a nesháněla se po víně. Osobně jsem jí pití samozřejmě nikdy nenabízela (možná se i na mě někdy zlobila). Zeptala jsem se zetě a vnuka, jestli si někdo z nich dá skleničku, nevěděla jsem, kdo bude řídit. Vnuk Petr mi sdělil radostnou novinu, že maminka přestala pít i kouřit. Rozebírali jsme situaci v klidu o sváteční pohodě, což před tím nebylo možné. V duchu jsem děkovala Bohu. Ptala jsem se dcery na podrobnosti, jak k tomu došlo. Říkala, že si

řekla, že nebude kouřit a přestala. Žádné abstinenční příznaky nebyly. Asi do jednoho měsíce přestala pít. Před tím její jaterní testy nebyly zrovna nejlepší. Přesto stále pila. Jednoho dne řekla dost i alkoholu. Žádný „absták“ se opět nekonal a její jaterní testy jsou dnes v pořádku. Věřím, že to byl Duch svatý, který jí pomohl z pekelné propasti. Netajila jsem její rodině, že se za ni modlíme. Nadále ji provázíme modlitbami, aby se trvale uzdravila na těle i na duchu. S vírou je tak napůl. Věřím, že i to Duch svatý zařídí. **VĚŘÍM!!!** Všechno má svůj čas. Její osobnost se změnila o 100 procent. Byly časy, kdy byla agresivní, hrubá, urážlivá apod. Dnes je jiný člověk, díky Bohu a modlitbám společenství, které vyprošovalo její uzdravení. Jsem nevýslovně šťastná a cítím v srdci mír a klid.

Život není procházka růžovou zahradou a tak kde přichází radost, přichází i žalost. Jen několik dnů před vánočními svátky jsem se dověděla od své rodiny, že moje vnučka Romanka má rakovinu. Je jí pouhých dvacet let. Další kříž, který Bůh seslal, přijímám a říkám ANO!!! Nereptám a prosím o modlitbu. Po zkušenostech vím, že Bůh má s námi své plány a my můžeme napomáhat svými modlitbami, prosbami a posty. Prosím vás, vzpomeňte si někdy i na mě, abych vše ustála s pomocí Boží.

Má dcera Jana stále abstínuje. Škoda, že se tatínek nedožil této radosti. Věřím, že o ní ví a raduje se. Jistě svou smrtí přispěl k jejímu uzdravení.

Jsem vděčná za tuto charismatickou obnovu, díky které si mohl každý sáhnout až na dno své duše. Přeji všem jen dobro a Boží požehnání.

Ludmila Š.

Další kurz charismatické obnovy začne v naší farnosti v průběhu ledna 2009. Všichni zájemci jsou srdečně zváni!

redakční rada

Král s prázdnýma rukama

Na jednom sídlišti dostali před lety nápad, že si zahrají příběh vánoční noci. Jedni chystali kostýmy, jiní další potřebné rekvizity. Na poslední zkoušce si ale uvědomili, že nemají tři krále. Ale kde je vzít? Vzali telefonní seznam a vytáčeli čísla: Hledáme pro naši vánoční hru tři krále. Konečně našli tři ochotníky. Dali jim úkol: Vyberte si sami, jaký dar chcete k jesličkám přinést, a řeknete nám potom, proč jste si vybrali právě to či ono.

První král byl muž, asi padesátiletý, otec pěti dětí, úředník u soudu. Nedalo mu mnoho přemýšlení, co má přinést. Byly to dvě hole, které odpočívaly v komoře. Před několika lety měl těžkou autonehodu, čelní náraz. Mnoho týdnů ležel v nemocnici a dlouho se nevědělo, bude-li schopen chodit. O dlouhých nocích na nemocničním lůžku přemýšlel o svém životě. Mnoho věcí bral doposud jako samozřejmost. Nyní se naučil být vděčný i za maličkosti všedního dne. Když prodělával rehabilitaci, každý, i docela maličký pokrok mu dodal odvahy a radosti.

Druhý král byla vlastně královna. Mladá paní, matka dvou dětí. Když přemýšlela, co by přinesla jako dárek ze svého života, nic jí nenapadlo. Nic zvláštního se neudálo. Byl to spíše takový zdoluhavý namáhavý proces zvykání si na roli manželky a matky. Před svatbou měla povolání, které jí dělalo velkou radost a zadostiučnění. Když pak musela zůstat doma, cítila to jako velkou černou díru. Viděla sama sebe jako ve filmu, jak bez radosti chodí po bytě s vařečkou a smetákem... Až pak našla radost. Pocítila, že je užitečná, že jí manžel a děti potřebují. Objevila ve své situaci novou příležitost: Bůh mě přece nechce nechat opuštěnou v domácnosti. Poznala, že každodenní výchovná role jí vrací pocit společenské významnosti. Ale co mám vzít

jako dar? Smeták nebo vařečku? Ne. Jako dar vezme své ANO ze svatebního obřadu. Svě ANO k životu a k úloze, pro kterou ji Bůh povolal.

Třetí král, který slibil účast, byl mladý člověk. Seděl sám ve svém pokoji, plný neklidu, otázek, problémů a pochybností. Nemá opravdu nic, co by mohl nabídnout. Jeho srdce je plné smutku, jeho ruce jsou prázdné. Ale pak jej něco napadlo. Když se Kristus Pán narodil, přišel, aby nás obdaroval. Není proto lepší přijít s prázdným otevřeným srdcem a prázdnýma rukama? Ta otázka jej pak už neopustila.

Kdo ví, zda nyní, po letech, kdyby se opět hrála vánoční hra, by ještě přišel s prázdnýma rukama...

A co ty? Přijal bys roli jednoho krále? Co by bylo tvým darem?

*z časopisu Světlo převzala
Mirka Červenková*

POCIT OPUŠTĚNOSTI

Vločky sněhu se neslyšně snášejí na chodník a oči ukryté za záclonou pozorují z okna pokoje utichající ruch ulice. Je Štědrý den a lidé více než kdy jindy pospíchají domů ke svým nejbližším. Ještě rychle dokoupit poslední dárky a pak už hurá zdobit stromeček, připravit vánoční stůl, dochutit bramborový salát a obalit kapra.

Záclona se pohnula. Oči se odvrátily od idylické scenérie ulice do šedi vlastního pustého bytu. Samota tíží víc než kdy jindy. Stará žena se pomalými kroky blíží ke stolu, sedá si a otvírá krabici s vánočními ozdobami. Odklopením víka jakoby ožily vzpomínky na časy, kdy se u štedrovečerního stolu tísnilo plno lidí. Děti se nemohly dočkat, kdy už Ježíšek zazvoní, a nakukovaly klíčovou dírkou do zamčené místnosti. Z rádia zněly koledy a dům byl provoněn vánočním cukrovím. Nejšťastnější chvíle, na které se nedá zapomenout. „Babičko, já už se na Ježíška tak těším. Kdy už přijde?“ „Už brzy, každou chvíli uslyšíme zvoneček, uvidíš.“ Babička hledí po vláskách malého caparta, který běhá ve vytažených punčocháčích po nalakovaných parketách.

Vzpomínky. Jak je to všechno dávnou! Dnes nepříjde nikdo. Zvonek u domovních dveří dveří používá vlastně už jen pošťačka, když nese důchod.

Tichou a poklidnou atmosféru večera náhle prolomil zvuk zvonku u dveří. Zněl jako z jiného světa. „Kdo to může být? Nikoho přece nečekám. Nezdálo se mi to?“ Zvonek se znovu netrpělivě ozve a až nyní si stará paní obouvá papuče a jde otevřít. Za dveřmi však nikdo není. Stará paní už už zavírá dveře, když si náhle všimne, že na zemi leží balíček. Je zabalený ve vánočním papíře s velkou mašlí, na níž je cedulka s jejím křestním jménem.

Vzorovaná šála, teplé papuče, káva a bonboniéra. Babička rozbaluje dárky a nemůže tomu uvěřit. Od koho jen mohou být? To není možné.

Znovu a znovu bere do rukou těch pár věcí, kterými ji kdosi neznámý obdaroval. Když si omotala jemnou šálu kolem krku a vklouzla do nových papučí, slzy jí tekly po tváři. Někdo o ní ví. Někdo jí má v tom světě plný cizích lidí rád. Někdo na ni nezapomněl.

Roky plynuly a tajemný dárcce se objevoval každý Štědrý den s vánočním balíčkem, položeným k prahu dveří osamělé babičky. Ta nikdy nezjistila, kdo je tím neznámým, který jí proměnil truchlivé Štědré večery v krásné, nedočkavé čekání na dárek určený pro ni.

Až jednou. Krátce před Mikulášem zastavila u domu záchranka, aby babičku odvezla do nemocnice. Z ní putovala rovnou do léčebny pro dlouhodobě nemocné. Nemoci si poroučet nedají a bez pravidelného dohledu lékařů to prostě dál nešlo.

Nastal Štědrý večer a všichni pacienti byli shromážděni ve společenské místnosti, kde probíhal vánoční program. Jen babička seděla na posteli v papučích, které kdysi dostala jako dárek. Tolik si přála být doma. Aspoň dnes večer.

„Tak tady jste. Všude vás hledám.“ Do pokoje vstoupila sestra a pod paži držela velký balík s mašlí, kterou stará paní dobře znala. „Někdo ti nechal na vrátnici, že prý je to pro vás.“

Babička chvějícíma se rukama položila balík na postel a nebyla schopná promluvit. „Našel si mě... On si mě našel... Našel...“ Vyhlédla z okna a v tmavém večeru se jí zdálo, že dole u vchodu vidí postavu. Zkusila zamávat a k jejímu překvapení postava zamávání opětovala. „Pojďte mezi nás, zpíváme koledy,“ zazněl hlas sestry, která stála vedle staré paní. „Už jdu. Teď už můžu. A jak ráda...“

Když někdo naslouchá nebo vztáhne ruku nebo šeptá laskavá slova povzbuzení nebo se snaží pochopit osamělého člověka, začínají se dít mimořádné věci.

Lorreta Girzattlisová
-mč-

EUCHARISTIE – „PROHLUBUJÍCÍ“ SVÁTOST

Milí přátelé,

dnes si budeme povídat o nejdůležitější svátosti – Eucharistii. Je to vlastně středobod všech svátostí, protože všechny ostatní svátosti jsou k ní zaměřeny.

Název a dějiny slavení

Tato svátost má asi ze všech nejvíce pojmenování: Večeře Páně, Lámaní chleba, Mše svatá. Samotné slovo „eucharistie“ pochází z řečtiny a znamená díkyvdání nebo poděkování.

Jako každá svátost, i Eucharistie prošla určitým dějinným vývojem. V Písmu se na mnoha místech můžeme dočíst, jak bylo pro první křesťany důležité slavení této Hostiny (1 Kor 11,20; Sk 2,46; Sk 20,7.11). V té době průběh slavení více záležel na biskupovi dané církevní obce. Vypadalo to asi tak, že ten, kdo předsedal bohoslužbě, přednášel vlastní modlitby dle svého uvážení. Ale již brzy se ozývaly hlasy po jakémsi „sjednocení“ - předepsané formě. V průběhu staletí se obřad měnil, co však bylo neměnné, jsou dvě základní části: bohoslužba slova a oběti. Dnes je oproti situaci v první církvi vše „předepsané“, ale má to jednu velkou výhodu: když přijedete do cizí země a půjdete na mši sv., tak se snadno zapojíte, protože obřad je stejný jako u nás.

Ustanovení svátosti

Kristus v předvečer svého utrpení slavil se svými učedníky velikonoční židovskou večeří jako památku na vysvobození Izraele z egyptského otroctví. Protože učedníky (a my se mezi ně můžeme také počítat) miloval do krajnosti, zanechal jim památku na své umučení – své Velikonoce. Tato podobnost s židovskými Velikonocemi je hlubokým znamením. Mše svatá je tedy:

- 1) **svátostná oběť** – tuto oběť za naše hříchy přinesl Kristus jednou provždy. Eucharistie je památkou, ale ne jen pouhou připomínkou. Skrze účast na této hostině se stáváme účastnými na té stejné hostině, kterou slavil Ježíš se svými apoštoly. Mluvíme proto o zpřítomnění Poslední Večeře, ale také Kristovy smrti a vzkříšení.
- 2) **velikonoční hostina** – účast na hostině nás spojuje s Kristem, ale také s ostatními křesťany na celém světě a tak vytváří jednotu Kristova tajemného těla
- 3) **záruka budoucí slávy** – jedná se jakýsi závdavek účasti na vzkříšení (Jan 6,51-58). Nyní potkáváme Krista v jeho tajemstvích, potom jej uvidíme tak, jak je.

Znamení Eucharistie

- 1) **chléb** – znamená tělo, chléb je rozláman, aby daroval život
- 2) **víno** – znamená krve prolité v oběť na odpuštění hříchů
I když používá Eucharistie znamení jídla, je od počátku uctívána od bratrského stolování – agapé (1 Kor 11,17-34).

Matérii svátosti jsou tedy *chléb a víno*. Formou pak konsekrační (proměňující) věty:

Veźmĕte a jezte z toho všichni, toto je moje tělo, které se za vás vydává.

Veźmĕte a pijte z něho všichni, toto je kalich mé krve, která se prolévá za vás a za všechny na odpuštění hříchů. Toto je smlouva nová a věčná. To konejte na mou památku.

Nejzávažnější a neobjtíznější otázkou této svátosti je Kristova přítomnost. To, co se děje

při proměňování, se odborně nazývá **transsubstanciace** (předpodstatnění). Jedná se o změnu podstaty: chléb se proměňuje v tělo Krista a víno v krev Kristovu, ale viditelně zůstávají pod způsoby chleba a vína. Vše toto se děje skrze Kristovu moc.

Průběh mše svaté

Jak již bylo výše uvedeno, mše se skládá ze dvou částí: bohoslužby slova a oběti. Obě dvě části jsou spolu úzce spojeny, takže tvoří jeden bohoslužebný úkon. Podívejme se, jak jsou tyto dvě nejdůležitější části zasazeny do obřadu mše svaté:

- a) **úvodní obřady** – smyslem je vytvoření jednoty společenství přítomných věřících a příprava na vyslechnutí Božího slova
- b) **bohoslužba slova** – ve čteních z Písma Bůh promlouvá ke svému lidu a zjevuje mu tajemství vykoupění a dává mu duchovní potravu; v homiliích (kázání) kněz toto slovo vykládá a vybízí k jeho přijetí a praktikování
- c) **bohoslužba oběti** – celebrant (kněz nebo biskup) koná to, co konal Kristus – proměňuje chléb a víno v Kristovo tělo a krev.
- d) **obřady přijímání** – každý věřící je zván, aby se stal účastníkem této velikonoční hostiny; zde se nejmhatatelněji můžeme setkat s Kristem
- e) **závěrečné obřady** – závěrečnou modlitbou se uzavírá mše svatá a vše končí výzvou: Jděte ve jméno Páně! V latině to zní naléhavěji: Ite missa est... (doslova Jděte, mše je... ve smyslu Jděte, jste posláni...) Mše tak vlastně nekončí, ale má pokračovat i ve všedním životě každého z věřících...

Kromě vysluhovatele této svátosti (kněz, biskup) je také mnoho dalších důležitých úloh při slavení mše sv. Můžeme říci, že do aktivního slavení jsou zapojeni všichni přítomní věřící – například zpěvem, postojí (klečení, vstávání...). Dalšími službami může být služba komentátora (komentuje dění během slavení – hlavně na Velikonoce), lektora (předčítá čtení ze SZ a NZ),

žalmisty (zpívá žalmy a písně), akolyty (pomáhá podávat přijímání), ministrantů (pomáhají celebrantovi). Zvláště můžeme zmínit službu jáhna (předčítá evangelium, pronáší homilie). Samozřejmě nesmíme zapomenout na služby kostelníků, muzikantů, úklidu a květinové výzdoby, bez nichž by slavení nemohlo probíhat tak důstojně. Vidíme, že každý je nějakým způsobem zapojen do slavení této Beránkovy hostiny a každá služba má svou hodnotu a důležité místo.

Podmínky udělování

Udělovatel: Řádným **celebrantem** je biskup nebo kněz. Přijímání také může podávat jáhen nebo akolyta.

Kdo může přijímat: Jako u většiny svátostí (kromě svátosti smíření:-) se k přijetí sv. přijímání předpokládá milost posvěcující. Tedy přijímat může každý, kdo není zatížen těžkým nebo smrtelným hříchem.

Kdy poprvé přistoupit ke sv. přijímání: Rozhodující je tzv. věk rozlišování, kdy je dítě schopno odlišit chléb od skutečnosti těla Kristova. Tedy někdy okolo 8. - 10. roku života. Je to opět velmi individuální a nemělo by se to uspěchat.

Dnešním dílem jsme uzavřeli skupinu svátostí, které bývají označovány jako iniciační – tedy ty, které člověka uvádějí do křesťanského života. Svátost Eucharistie je tím nejdůležitějším středobodem celého křesťanského života. Máme z ní možnost čerpat jako z bezedné studnice milostí. Myslím, že v naší farnosti máme opravdový luxus v této oblasti (každý den mše sv., adorace, svátosné požehnání v neděli), za což patří velký dík všem, kteří se podílejí na udržení tohoto luxusu.

čerpáno z knihy P. Giglion: Svátosti Krista a církve

Petr Martínek

LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI

Protože k nám nedávno zavítal i se svými spolubratry náš mladý farník Jožinek Komosný, nyní již bratr Cyril, požádali jsme ho o krátké představení komunity bratrů kapucínů.

KAPUCÍNSKÝ NOVICIÁT: ... „JAK MILÉ JE, KDYŽ BRATŘI ŽIJÍ POSPOLU“ ...

Rád bych vás všechny pozdravil z našeho noviciátního kláštera v Kremnických Baních na Slovensku. Letos v srpnu jsme začali důležitý rok formace pod názvem noviciát spolu s našimi bratry Slováky v klášteře, který leží (podle místní tradice) přímo ve středu Evropy.

Do noviciátu bratrů kapucínů jsme byli přijati z naší, tedy české, provincie dva (já, moje řeholní jméno je Cyril a bratr Dominik) a ze slovenské tři bratři (Marek, Tono a Lubo). Spolu pak tvoříme nerozlučnou česko-slovenskou jednotku. Ve zdejším klášteře kromě nás žije ve stálé komunitě ještě pět bratrů s věčnými sliby. Za našeho novicmistra byl zvolen a jistě i Duchem svatým vyvolen br. Norbert Pšenčík.

Náš útulný klášter se nachází v krásné přírodě Kremnických vrchů nedaleko historického města Kremnica. Celý areál byl postaven po revoluci a spolu s hlavní budovou kláštera, kaplí a hospodářským dvorem vytváří protipól zdejší dominantě kraje – starobylému gotickému kostelu sv. Jana Křtitele.

Místo a čas, který zde trávíme, jsou pro toto období počáteční formace velmi důležité. V noviciátě se učíme žít společný bratrský život, vzdálení od určitých vlivů dnešního světa, od televize, internetu a častého kontaktu s lidmi a našimi příbuznými. Celé toto „omezení“ je pro nás důležité právě proto, že zde máme prohlubovat a zintenzivňovat svůj vztah k Bohu, objevovat své povolání a poznávat Boží záměry s námi. K takovému životu podle evangelia a řehole je čas noviciátu velmi důležitým stupněm v celém řeholním růstu. Režim našeho

dne je proto postavený tak, aby přispíval k naší výchově, kázni a určitě řádové disciplíně. Mezi stěžejní body denního řádu patří čas strávený v kapli při společných či osobních modlitbách (např. mše svatá s ranními chválami, polední adorace s modlitbou uprostřed dne, večerní chvály s růžencem a noční kompletář).

Nezbytnou součástí každého dne je také četba Písma svatého, duchovní literatury a zvláště čas k rozjímání. Noviciát je i obdobím určitého vzdělávání se v řeholi sv. Františka, rádových konstitucích, františkánských pramenech, katechismu a jiných náboženských dílech. Na tomto procesu vzdělávání se podílejí jak bratři z obou provincií, tak především náš novicmistr br. Norbert.

Neméně podstatným prvkem noviciátu je i práce pro naše společenství v rámci domu, zahrady, chovu hospodářských zvířat nebo příležitostně brigády v blízké vesnici.

K oddechu a sportovnímu odpočinku využíváme vycházek do okolní přírody, za domem máme fotbalové hřiště a v zimě se náš klášterní dvůr promění v ledovou plochu, na které probíhá hlavní sportovní aktivita Kremnických Baní, a to hra hokeje s plnou výstrojí.

Na začátku bylo pro nás a někdy ještě pořád je, vše nové, neznámé, ale postupem času se pomalu dostáváme hlouběji v naši snaze o společné bratrské soužití.

Kéž je náš život na Kremnických Baních životem stále více Bohu milým.

*za novicát
br. Cyril Josef Komosný*

Pozdrav z Francie

Moji milí spolufarníci,

zdravím vás z nádherného místa v horách v jižní Francii. Chtěla bych vám napsat pár řádků a podělit se s vámi o radost, kterou tu tento rok prožívám. Asi už víte, že jsem v evangelizační škole Jeunesse-Lumiere ve Francii. Pán mě povolal, abych mu darovala rok života... Bylo pro mě těžké odjet od svých blízkých, ale tady jsem pochopila, že zde daleko víc dostávám než dávám. Dopusud jsem zde prožila přes dva měsíce s asi třiceti mladými z celého světa. Žijeme spolu v jednom domě a prožíváme všechno společně. V Jeunesse Lumiere jsou čtyři velmi důležité věci: modlitba, studium, život ve společenství a misie (tak se zde říká našim evangelizačním cestám do škol, farností i jiných míst).

Chtěla bych vám napsat něco o misiích, ze kterých jsme se vrátili minulou neděli. Dva měsíce jsme v komunitě skrze modlitbu a studium přijímali mnoho darů od Pána, abychom potom mohli vyjet do světa a hlásat evangelium. Byli jsme rozděleni do tří skupin („fraternit“). Naše skupina nejdřív jela do města Nancy ve východní Francii a tam jsme zůstali týden. Byli jsme v jedné škole, kde jsme se každý den setkávali s mladými lidmi. Je úžasné stát se takovým malým Janem Křtitelem a připravovat Pánu cestu v tomto dnešním světě. Zakusila jsem, jak Duch svatý působí a jak dokáže mluvit k mladým, kteří žijí po lásce a po pravdě. Před misíemi jsem měla trochu strach a je pravda, že nebylo vždycky jednoduché stát před šedesáti mladými, ale nebyli jsme sami. Duch svatý, jak věřím, mluvil skrze nás a já doufám, že se dotýkal srdcí těchto mladých lidí. Ve škole v Nancy bylo jen málo věřících a prožívali jsme tam někdy krušné chvílky, ale jednota a láska mezi námi nám byly oporou.

Po týdně v Nancy jsme měli jeden den volna

v Cotignac, kde se podle tradice zjevil svatý Josef a kde jsme načerpali síly do dalšího týdne.

Druhý týden jsme přejeli úplně na jih Francie, abychom evangelizovali ve dvou školách ve městě Toulon. Tady jsem se setkala s mnoha dětmi a mladými lidmi, kteří ve svém životě prožili těžké věci a jsem moc ráda, že jsem tam mohla být. Chtěla bych vám napsat o jednom malém chlapci, který se jmenuje Leo a světit ho do vaší modlitby. Na konci každé přednášky jsme rozdávali růžence a ještě nějaké věci a na něho už růženec nezbyl. Řekli jsme mu, ať poprosí rodiče, že mu ho určitě koupí, ale on brečel, že ho nedostane, protože jeho rodiče nevěří. A tak jsme mu museli přece jen růženec sehnat my. Odpoledne jsem byla ještě s dvěma kluky z JL v kapli a on přišel za námi, jestli bychom ho nemohli naučit, jak se růženec modlí. Vehnalo mi slzy do očí, když jsem ho viděla, jak usilovně se modlí a jak svírá růženec ve svých malých rukách. Byl tak šťastný, že se mohl modlit za svého otce, který je v Libanonu a za svou nevěřící maminku. Měli jsme dojem, že spíš ho povzbudil ve víře nás než my jeho...

V Toulon jsme také chodili od domu k domu, abychom lidi pozvali na farní akce, organizovali večery pro mladé na různá témata: sexualita, láska, odpuštění... Většinou jsme neviděli ovoce svého snažení, ale někdy přece. Například jednou nás potěšilo, když nám místní kněz řekl, že po naší přednášce šlo ke zpovědi třikrát více mladých než obvykle.

Moc vám děkuju za modlitby, cítím je opravdu silně. Já se tu za vás taky modlím.

Přeju vám všem požehnané Vánoce

vaše věrná spolufarnice
Lucka Cvanová

CO VÁS ZAJÍMÁ

Otázka: Proč se o Vánocích také říká, že jsou to svátky Božího narození? Copak se Bůh může narodit?

Z našeho lidského pohledu se skutečně jedná o věc nemožnou a nepředstavitelnou: jak by se mohl **narodit** věčný, nekonečný, nehmotný Bůh?

A přece, na tomto tajemství spočívá celý základ naší křesťanské víry. Písmo nám říká, že Ježíš je Bůh, který nejen že přijal **podobu** člověka (to by bylo jakési „přestrojení“), ale člověkem se **stal**. Je to ještě větší tajemství, než tajemství jeho smrti a vzkříšení: je svým způsobem jasné a „logické“, že Ježíše jeho neskonalá láska k člověku přivedla až na kříž. Je jasné, že on, Boží Syn, nemohl zůstat v područí smrti, a proto vstal z mrtvých... Ale vtělení, přijetí lidské přirozenosti a lidského údělu? To může být opravdu jen dílo Boha, jehož moc, moudrost a především láska jsou nekonečné...

Křesťané všech církví vyznávají jako jednu ze základních pravd své víry, že **Ježíš je pravý Bůh a pravý člověk**. Proto také slavíme devět měsíců před Vánocemi (25.3.) slavnost Zvěstování Páně: okamžik početí z Ducha svatého je okamžikem, kdy Bůh – Boží Syn – přijímá v zárodku lidství. A protože člověk je člověkem od svého početí, je také Bůh v Kristu přítomen od této chvíle. Ježíšovo lidství a božství jsou spojeny naprosto neoddělitelně (při mši svaté to kněz symbolicky naznačuje ve chvíli, kdy vlévá kapku vody do kalichu s vínem), a proto se vše, co se týká Ježíše – člověka, týká i Ježíše – Boha. Proto například o. Daniel Ange při své přednášce na Charismatické konferenci v Ostravě před několika lety tak trochu s humorem (ale pravdivě) mluvil o Mariině požehnaném stavu a říkal – Maria je v desátém týdnu těhotenství: Bůh měří tři centimetry!

A tak můžeme pravdivě mluvit o Marii jako o Matce Boží (jistě zároveň i Matce člověka!), mluvit o Božím vtělení a narození, o Božím utrpení, o Boží smrti na kříži...

Víra v Kristovo plné božství i lidství byla některými lidmi od prvních staletí zpochybňována (dnes to dělají např. Svědkové Jehovovi). Proto starší a kratší Apoštolské vyznání víry (to, které se modlíme v růženci) bylo na celocírkevních koncilech ve 4. století rozšířeno (vzniklo tak podle míst konání koncilů tzv. Nicejsko-cařihradské vyznání víry – to, které zpíváme v neděli) a je v něm velmi zdůrazněno právě Ježíšovo božství (lidství zpochybňoval málokdo): „...**Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha, zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem: skrze něho je všechno stvořeno...**“

O Vánocích můžeme víc než kdy jindy stát v úzusu nad tímto tajemstvím naší víry, děkovat za něj, snažit se na tuto nepochopitelnou lásku odpovědět...

o. Petr

MOSTY MEZI GENERACEMI – I. ČÁST

Kdo z nás není úplně nevíšivý nebo imunní ke svému okolí, jistě si uvědomuje, že se velmi změnily vztahy mezi jednotlivými generacemi. Proč k tomu dochází, se pokusíme ozřejmit právě v této části našeho časopisu.

VZTAH DĚTI, RODIČE A PRARODIČE

Ve výchově dětí hraje důležitou roli babička s dědečkem. I když se dnešní babičky nedají přirovnat k dětské představě babičky s bílými vlasy a drdůlkem na hlavě, která pobíhá s vařečkou po kuchyni, přesto jí zůstává stejné postavení ve vztahu k vnukům. Být babičkou znamená mít tu výsadu stát se studnicí moudrosti, zastavit se, vzít za ruku vnuče a trpělivě a s klidem mu vysvětlit, kam chodí měsíc spát nebo sledovat hemžení mravenců. Úkolem babičky a dědečka je mít čas na to, na co nemají čas rodiče. V dnešní době se někdy z prarodičů stávají převaděči dětí z kroužku do kroužku. Je to určitě vítaná pomoc, ale není to jejich hlavní poslání.

Úkolem prarodičů je rodiče doplnit. **Doplnit, ne nahradit!** Důležité je přecíst dětem pohádku, s klidem odpovídat na všechna PROČ a hlavně vyprávět dětem o svém dětství, o tehdejších zvycích a o tom, jak vyrůstala jejich maminka. Děti, vytržené z rodinných tradic, totiž ztrácejí sounáležitost s minulostí a později také nechápou odpovědnost za budoucnost.

Zlé a nepochopitelné věci, které se teď dějí – atomová hrozba, ekologická krize, neúcta člověka k životu – to vše má společný základ, a to špatnou výchovu v rodině. Proto prarodiče mohou velkou měrou podpořit rodiče v jejich nelehkém úkolu při výchově dětí.

AUTORITA

Chceme-li jako rodiče dožít do krásy dobých prarodičů, musíme se podívat, v čem

jsou naše dospělé děti nejslabší. Jako nejtěžší se jeví pro mladé lidi v této uspěchané době **důslednost**. Pro výchovu však je důslednost zcela zásadní. Rozkaz se vydá snadno, ale trvat na jeho splnění je už mnohem těžší. Když vydá tatínek rozhodnutí, že má jít malý Martin do vany, pak by babička neměla přesvědčovat tatínka, aby ještě počkal, že se svět nezboří, zvlášť když je u nich právě na návštěvě, ale naopak, má podpořit tatínkovu autoritu tak, že vezme malého za ruku a řekne: „Jdeme, Martine do koupelny, ať z nás má tatínek radost.“

Rozeberme si dopodrobna účinek takového přitakání k rozhodnutí rodičů. Rozkaz je vydán, dítě ví, že má poslechnout, ale bouří se, nechce se mu. Stejně tak i mladá matka nebo otec vědí, že dítě má poslouchat, přejí si to, ale často jim chybí síla a zkušenost, aby zlomili dětský vzdor. Postaví-li se babička nebo dědeček za jejich nařízení, zesílí tím jeho platnost. Dítě brzy zjistí, že není zbylí, protože nedokáže dlouho odporovat dvěma nebo více dospělým osobám, které jsou **jednotné**. Toto přitakání tedy nezkušenou matku nebo otce silně podpoří a pomůže jim neustoupit od jejich rozhodnutí. Tímto souhlasem s požadavkem rodičů prarodiče konají dvě věci najednou: jednak podporují rodiče a nepřímo tak vychovávají vnuka. A možná také napravují své chyby, které udělali v mládí.

Když mladí manželé zjistí, že prarodiče nesnižují jejich autoritu, začnou si jich více vážit. Mezi přáteli, kteří si na své prarodiče čas od času postesknu, budou moci říci: „Tak v tomhle je naše babička prima, ta nás nikdy neshodí.“ A když pak rodiče svěří takové dítě do péče prarodičů, je to úleva, protože není nic nepříjemnějšího, než hlídat dítě, které nikoho neposlechne.

I když rodiče vydají špatný rozkaz, vyplatí

se babičkám a dědečkům před dítětem mlčet a nerozebírat to. Malé dítě nemá co přemýšlet o tom, zda jsou rozkazy správné či nikoliv. Dítě se má naučit poslouchat. Poslechně-li špatný rozkaz, vyjde jeho nesmyslnost sama najevo a rodiče si dají pozor, aby chybu neopakovali. Vydrží-li prarodiče i v takové situaci mlčet a nepopichovat, máme šanci stát se babičkami, které jsou fajn a mladí se s nimi rádi setkávají.

Podívejme se na tuto situaci z jiné strany: Matka je nezkušená a babička je žena v plné síle zvyklá velet. Každé rozhodnutí rodičů bude komentovat a zasahovat do jeho plnění. Pak dítě, protože je bystrým pozorovatelem, vytuší, že rozhodnutí rodičů nejsou tak skálopevná a tudíž je nemusí plnit. Nakonec se naučí posuzovat rozkazy a bude si vybírat, který splní a který ne. Samozřejmě pro sebe vybere tu nejvýhodnější variantu. To je jedno nebezpečí. Druhé nebezpečí se týká přímo prarodičů. Hrozí, že mladým, kteří časem dozrávají, začne takový prarodič jít na nervy a v jejich nitru začne růst vzdor, který se změní v trvalý odpor. Po určité době, ať navrhne cokoli, bude to mladými

zavrženo a nakonec ho začnou pomlouvat a to i před dětmi, které k němu ztratí úctu.

Kde toto vše začíná? Ve chvíli, kdy prarodič zapomene na moudrost a na cestu ústupu na místo poslední. Ale nebojte se, potáhneme-li my „nastárlí“ s mladými za jeden konec provazu, správný směr se nám i ve výchově budoucího pokolení ukáže.

Ještě zmíníme jeden mezigenerační problém. Když prarodič nebo učitel oprávněně napomenou dítě před mladými rodiči, rodiče mají tendenci ho hned hájit, a to jak před prarodiči tak před učitelem. Nevíme, proč tomu tak je. Ale řekla bych, že dnešní příliš vzdálení rodiče berou veškeré jednání svých dětí jako svůj osobní úspěch nebo osobní selhání. Ale tak to není. Dítě je samostatná bytost, s naprosto vlastní identitou, která je přirozeně nakloněná dobrému i zlému. Úkolem dospělých (a to všech) je s láskou pomoci dítěti, aby zlé se potlačovalo a dobré rozkvetlo do krásy.

*(čerpáno z knihy Marie Frydrychové
Malá škola lásky)
H. Maděryčová*

ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY

FARNÍ RADA SE SEŠLA DNE 8.10. A 26.11.2008

Byly projednány následující body:

- Vyhodnocení průběhu farního dne, který se konal před prázdninami, a ohlasů farníků.
- Informace: naše mladá farnice Lucie Cvanová se účastní ročního pobytu v evangelizační škole Jeunesse-Lumiére ve Francii.
- Proběhlo okresní kolo soutěže BIBLE A MY, kde se na druhém místě umístil Michal Zámečník. Oblastní kolo proběhne v měsíci únoru 2009.
- S paní Blažkovou, panem Janem Jordánem a následně kameníkem byla řešena oprava

kněžského hrobu (část plochy hrobu bude překryta kamennou deskou).

- Byl proveden soupis nutných investičních akcí na opravu fary, kostela a jeho okolí (ne všechny budou vykonány v příštím roce – jde o dlouhodobější výhled, u některých „vnějších“ investic možnost případné spolupráce s obcí):

KOSTEL

- zahájit přestavbu stávajících zvodněných (zvětšení prostoru, zvuková izolace, odvětrání...)

- oprava kaple sv. Jana Nepomuckého
- revize elektrických rozvodů
- impregnace pomníku padlých
- zpracovat projekt na změnu stávajícího neekonomického vytápění kostela (časem přemístít kotel z fary do větší blízkosti kostela, aby se snížily ztráty tepla)
- nová dlažba okolo kostela

FARA

- vybavit kancelář novým nábytkem, bytovými doplňky, vč. výměny okna a radiátoru
- výměna oken fary, vč. sklepnic do zahrady
- topení, nové regulační kohouty
- výměna střešní krytiny na stodole

Při říjnovém setkání farní rady byly vyslechnuty návrhy a připomínky k organizaci naší pěší pouti do Žarošic, jejichž případná realizace bude projednána na některém z dalších setkání. Z návrhů to byly např. návrh na:

- ⇒ nenaléhat striktně na oddělování mužů a žen v průvodu (zvláště manželé ať mají možnost jít společně)
- ⇒ možnost vložení jedné delší přestávky na oddech či popovídání si
- ⇒ vložení bloků, které by vedla mládež (příští rok cestou tam i zpět povede jeden blok mládež – včetně vedení zpěvu)
- ⇒ zvážení jiné trasy mimo hlavní silnici (např. za Čejčiči) – provoz na hlavních silnicích je stále nebezpečnější

Plánované akce:

- leden – zahájení dalšího kurzu Charizmatické obnovy
- 21. - 28.2 2009 – druhý společný pobyt rodin na zimní dovolené v Dolomitech

Hana Maděryčová

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

Kateřina Lachmanová : Síla přímluvné modlitby

Karmelitánské nakl., 125 stran.

Přímluvná modlitba je zbraň silného kalibru. Skrze ni se v neviditelné sféře odehrává duchovní zápas, jehož ovoce se svým časem projeví viditelným způsobem. A projeví se vždycky, i když ne vždycky přesně podle našich očekávání. Po přečtení této knihy se možná v někom rozhoří touha vstoupit do dobrodružství přímluvné modlitby...

Olga Menšíková: Dary Vladimíra Menšíka Knížní klub, 172 stran

Vladimír Menšík uměl kolem sebe šířit dobrou náladu. Až budete číst v této knížce jeho veselé historky z hereckého i soukromého života a prohlížet jeho vlastnoruční kresby, určitě budete mít dobrou náladu i vy.

PRO DĚTI

Marie Noelová : Vánoce starého

velblouda a další povídky

Karmelitánské nakl., 101 stran

Knihy poetických příběhů zaujme nejen děti, ale i jejich rodiče. Setkáme se v ní s malou Lisou, švadlenou Rosou, svatým Josefem a dalšími postavami.

ÚRYVEK:

Na Štědrý den onoho roku se stará matka Ráchel chystala jako pokaždé v tuto dobu na cestu k jesličkám i se svými syny.

Zavolala Šimona, který obdělával půdu, Lazara, který pracoval jako kovář, a Ondřeje, který ještě chodil do školy. Byli to její tři mladší synové, její mazlíčci, neboť se jí narodili v pokročilém věku. Ještě jednoho syna měla, jmenoval se Josef. Byl to syn z prvního

manželství a sám už zestárl. Špatně chodil a zrak se mu kalil. Byl to muž, který hodně pracoval, hodně šetřil a byl bohatý. Za vlastní peníze opravil a udržoval rodinný dům. Jeho bratři ho neměli rádi, neboť se jim zdálo, že je nespravedlivé, že měl z čeho konat v hojnosti dobro a oni nevěděli, jak se bez něj obejít. Ale on žil skromně a tiše ve svém bytě, ani si netroufal na větší útraty, jako někdo, kdo se stydí, protože neví, jak sám sobě odpustit nepřátelství svých nejbližších.

Onoho večera zaklepala matka na jeho dveře.

„Josefe,“ řekla, „za chvíli odcházím se svými syny poklonit se Ježíši. Cesta do Betléma je dlouhá a nemám dost jídla. Ty ale máš zásoby.“

Josef odpověděl: „Dobře, matko, tady jsou klíče od sýpky, od spíže a od sklepa. Vezmi si vše, co potřebuješ.“

Matka vzala zásoby a odešla. Vzápětí se ale vrátila. „Kabát tvého bratra je děravý, cestou mu bude určitě zima.“

„Dobře, matko, vezmi si můj sváteční kabát. Pro můj kabát bude velkým potěšením moci se nést do Betléma na bratrových ramenou.“

Matka vzala kabát a zakrátko se vrátila znovu.

„Střevíce tvého bratra Lazara mají špatné podrážky a nevydrží celou cestu. Ty máš ještě jedny náhradní, mohl bys mu je dát.“

„Vezmi si moje sváteční boty, matko.“ Když odcházeli, pravil Josef nesměle: „Nemohl bych jít s vámi poklonit se Ježíši?“

Alle bratři se rozzlobili: „Ježíš nepotřebuje boháče. Ostatně, jsi příliš starý, jenom bys nás zdržoval.“

A tu Josef sňal z prstu zlatý prsten. „Tady máš, bratře Ondřeji. Vezmi si můj prsten. Předáš ho jako dárek Ježíškově.“

„Ne,“ odpověděl Ondřej. „Jsem chudý a Ježíši přinesu jen dárky chudých, protože takové má rád. Tvoje zlato nemá v jeho očích žádnou cenu.“

„Máš pravdu,“ řekl pokorně Josef. „Nech si ten prsten sám. A Ježíši zanes moje srdce, aby se nad ním smíloval.“

„Jeho srdce!... On že má srdce!... Srdce boháče!... No to je znamenité, to se povedlo!“

Bratři se smáli. A bohatý člověk sklonil hlavu, neboť byl vytržen z milosti Vánoc.

Když Ráchel se svými mazlíčky přišla do Betléma, byl to velký svátek, tam ve chlévě. Matka Maria se přátelsky vyptávala na syny matky Ráchel.

„Tady jsou,“ řekla stará matka. „Šimon, Lazar a nejmladší Ondřej.“

„Jeden chybí,“ řekla Matka Maria.

„Nikdo,“ řekl Ondřej. „Milostpán,“ řekl Lazar.

„Nevím, kdo je milostpán,“ řekla Maria, „já znám Josefa. Z té výšky, kde bydlím, znám lidi jen podle jména. Ale pročpak Josef nepřišel? Není to duše plná dobré vůle?“

„Je to boháč. A tvůj Syn řekl – běda bohatým!“

Matka Maria se otočila a šla k jeslím. Pak si posadila Jezulátko na klín, aby podle zvyku přijalo klanění a dary.

„Klaním se ti, Pane Ježíši,“ řekl Šimon. Patřím k chudým, které miluješ, přináším ti spolu se spem svou práci a námahu za všechny čtyři roční doby.

Dítě se dívalo, ale neusmívalo se.

„Netouží po tvém srpu, dej mu raději svůj kabát,“ řekla Matka Maria

„Klaním se ti, Pane Ježíši, přináším ti se svým kladivem práci,“ řekl Lazar.

Dítě naslouchalo bez úsměvu.

„Dej mu raději své střevíce,“ pravila Matka.

„Klaním se ti, Králi, a přináším ti svou knihu,“ řekl Ondřej.

Dítě se však odvrátilo.

Dej mu raději tvůj prsten,“ pravila jeho Matka.

Ve chlévě u nohou Dítěte se zaskvěl kabát, střevíce a prsten. A malý Spasitel se smál a natahoval ručičky k těmto darům.

A Matka Maria tiše řekla: „Děkuji ti, Matko Ráchel, a děkuji tvým synům za to, že mému Synáčkovi přinesli dárky svědčící o velké lásce. Neboť vpravdě – v jediném z těchto svátečních oděvů je více lásky než v potu celého života, pokud se do něj přimíchá žluč srdce.

Sbohem Šimone, Lazare a Ondřeji. Pama-

tujte si: k čemu je chudému, že je chudý, jestliže ztratí lásku?

Nashledanou příští rok, matko Ráchel. Vraťte se domů a řekněte Josefovi: „U jeslí bylo požehnáno tomu, který nepřišel.“

Miroslava Červenková

O BETLÉMSKÉ HVĚZDĚ

Jedním z nejznámějších symbolů Vánoc je hvězda betlémská. Na jedné straně se bez ní neobejde žádný betlém, na straně druhé se jí pokoušeli přijít na kloub i astronomové. Dá se vůbec zjistit, co se před více jak dvěma tisíciletími na obloze událo? A mohl být některý z těchto úkazů onou Betlémskou hvězdou?

Podle druhé kapitoly evangelia sv. Matouše šlo o „jasnou hvězdu“, která ukazovala směr k Betlému při narození Ježíše. Bible o ní hovoří hned dvakrát. Poprvé než se mudrci vydali na cestu a podruhé na konci pouti, kdy toto znamení mělo stát nad místem narození.

Za nepřehlédnutelné stabilnější objekty můžeme na noční obloze považovat výbuchy nov, jasné komety, jasné planety (Venuše, Mars, Jupiter, Saturn) nebo konjunkce (zdánlivé přiblížení) těchto planet. Novy viditelné pouhým okem jsou velmi vzácné, přestože se čínské prameny zmiňují o dvou novách v roce 5 a 4 př. n. l. O jasnou kometu pravděpodobně také nešlo, snad jen známá Halleyova kometa se tehdy vrátila na pozemskou oblohu. Bylo to však v letech 12 až 11 př. n. l., tedy pravděpodobně moc brzy. Identifikaci objektu dále ztěžuje okolnost, že není přesně známo datum Ježíšova narození. Odborníci jej datují zhruba mezi roky 7 až 4 př. n. l.

Nejčastěji zmiňovanou možností je konjunkce Jupitera a Saturna v roce 7 př. n. l. Tuto možnost navrhl již počátkem 17. století slavný astronom

Johanes Kepler. Jiné prameny se zmiňují také o konjunkci následující rok. Podle simulací v počítačovém planetáriu však v roce 7 př. n. l. ke konjunkci nedošlo, tělesa byla na pozemské obloze od sebe vzdálena více jak 25 úhlových stupňů (zhruba délka Velkého vozu). Teprve roku 6 př. n. l. se přiblížila pouze na 1 stupeň. Planety se na hvězdném pozadí pohybují poměrně pomalu, takže tato konstelace vydržela tehdy celé měsíce.

Co tedy Betlémská hvězda skutečně byla, se asi už přesně nedozvíme, nicméně konjunkce uvedených planet v roce 6 před začátkem letopočtu se mi jeví nejpravděpodobnější. Musela to být úchvatná podívaná vidět dvě největší planety Sluneční soustavy tak blízko sebe na noční obloze. V současné době se při pohledu ze Země nachází Jupiter a Saturn tak daleko od sebe, že je současně nespatříte. Dobrou viditelnost má alespoň Saturn, který můžete v souhvězdí Lva obdivovat celou druhou polovinu noci. Ať tak či onak, určitě se nezapomeňte při nejbližší příležitosti na noční oblohu podívat, přestože asi nic podobného Betlémské hvězdě neuvidíte. I tak to stojí za to.

Zdroj: Velká encyklopedie vesmíru (J. Kleczek); Věda a víra (J. Grygar). Pro simulace byl použit program Stellarium v. 0.10.

Mgr. Jiří Frolec

Cestička

Ahoj kluci a děvčata!

Prožíváme dobu vánoční. Dobu narození Pána Ježíše. Dobu, která je vám, děti, určitě velmi blízká. Myslíme si, že je vám dokonce bližší než nám dospělým. Vždyť Pán Ježíš se narodil jako malé dítě a je dost pravděpodobné, že své dětství prožíval tak, jak všechny ostatní děti.

Vaši rodiče o vás mají strach, pokud se vrátíte domů později, než jste se s nimi domluvili, jestli se vám něco nestalo. Zrovna tak i Josef s Marií měli o Ježíše strach, když se jim ztratil v chrámu a museli ho hledat. Jistě tento příběh z evangelia znáte.

Přejeme vám požehnané Vánoce, naplněné pokojem a radostí hlavně z toho, že Ježíš přišel na svět, aby nás zachránil. Vám, děti, přejeme také radost z dárků, které najdete pod stromčekem.

PAVOUČÍ DAR

Všichni se z Ježíškova narození neradovali. Například jeden muž mohl puknout vzteky. Byl to Herodes, který za římské vlády spravoval provincii Palestinu. Nesnesitelně na to malé dítě žárlil. Od mudrců z Východu se dozvěděl, že se v Betlémě narodil král, a tak vymyslel krutý plán – dá zabít všechny děti ve městě.

Josef s Marií se to dověděli. Rychle vzali Ježíška a prchali do Egypta. Utíkali celý den. Když se začalo stmívat, našli si útočiště v malé jeskyňce. Sužoval je hlad, únava a velká zima. Bylo tak chladno, že se na zemi tvořila jinovatka. Schoulili se k sobě v rohu jeskyňe, aby se zahřáli. Oheň zapálit nemohli, protože všude kolem byli Herodovi vojáci. Však také slyšeli kopyta jejich koní.

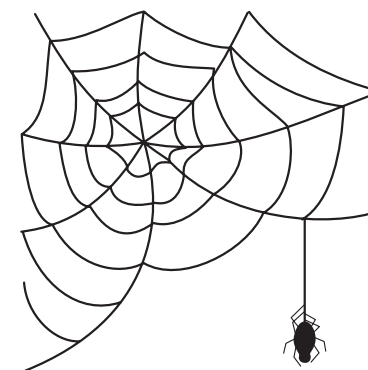
Josef s Marií byli přesvědčeni, že si jich nikdo nevšiml. Ale přece jen je někdo viděl. Tím svěd-

kem byl malý pavouček, který se houpal přímo nad vchodem do jeskyňe. Když spatřil Ježíška, zatoužil mu dát nějaký dárek, protože slyšel o mnoha zvířatech, která k tomu měla příležitost. A tak ho napadlo, že udělá to, co pavouci umějí opravdu dobře – že mu ve vchodu do jeskyňe uplete tu nejkrásnější síť, aby měl ráno radost, až se probudí a uvidí, jak na pavoučích vláknkách září kapky vody jako velké perly.

Ještě před rozedněním se však u jeskyňe ozvaly těžké kroky. Oddíl Herodových vojáků dorazil až sem. Chtěli prohledat také jeskyňu, ale pak si velitel všiml husté pavučiny pokryté jinovatkou. „To je zbytečné,“ prohlásil. „Nevidíte tu obrovskou pavučinu? Kdyby se do té jeskyňe chtěl někdo dostat, určitě by ji roztrhal.“ A tak vojáci zase odešli a malý pavouček zachránil Ježíškovi život tím, co uměl nejlépe – tkaním pavučiny.

Proto až dodnes zdobíme vánoční stromky i domy lesklým třepením. Má nám totiž připomínat pavučinu, která visela na vchodu do jeskyňe, v níž se skrývala Svátá rodina na útěku do Egypta. Byl to dar malého pavoučka, který jím zachránil Ježíškovi život.

Božena Bílíková

Biskupství brněnské
vyhlašuje
v Roce svatého Pavla

výtvarnou soutěž pro děti APOŠTOL PAVEL OČIMA DĚTÍ

Nakresli některou událost ze života apoštola Pavla,
nebo nakresli působení současného apoštola v dnešní době.

Soutěž je určena dětem tří věkových kategorií:

- I. 3 až 6 let (ročníky 2003 – 2006)
- II. 7 až 8 let (ročníky 2001 – 2002)
- III. 9 až 10 let (ročníky 1999 – 2000)

Obrázky do velikosti A3 vytvořené libovolnou technikou
zasílejte do 31. března 2009 na adresu:
Biskupství brněnské, Diecézní katechetické centrum, Petrov 5, 601 43 Brno.

Z každé věkové kategorie vybere odborná porota deset nejlepších obrázků.
Ceny autorům: výtvarné pomůcky, knihy, upomínkové předměty.

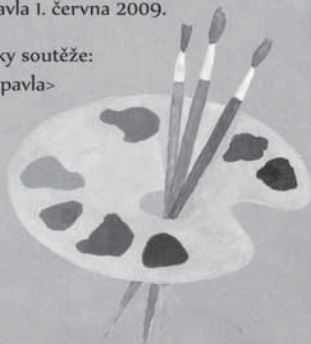
Vernisáž výstavy vítězných obrázků a slavnostní předání cen
otecem biskupem Vojtěchem Cikrlem
proběhne v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla 1. června 2009.

Více informací a podrobné podmínky soutěže:
<www.biskupstvi.cz/roksvatehopavla>

Mediální partner:

Sponzoři:

Biskupství brněnské
vyhlašuje
v Roce svatého Pavla

literární soutěž pro mládež a dospělé APOŠTOL PAVEL V 21. STOLETÍ

V duchu apoštola Pavla napiš jedno z témat:

- + dopis svému farnímu společenství
- + e-mail, který by svatý Pavel poslal dnes tobě samotnému
- + promluvu o víře k určité skupině lidí, zvláště nevěřících
- + volný slohový útvar

Soutěž je určena jednotlivcům těchto věkových kategorií:

1. kategorie: žáci 7., 8. a 9. tříd ZŠ a odpovídajících tříd víceletých gymnázií
2. kategorie: studenti SŠ a odborných učilišť
3. kategorie: studenti VŠ a dospělí

Své práce v rozsahu 1 až 5 stran zasílejte do 28. února 2009 poštou na adresu
Biskupství brněnské, Literární soutěž, Petrov 5, 601 43 Brno,
nebo elektronicky na e-mail <literarni.soutez@biskupstvi.cz>.

Z každé věkové kategorie budou oceněny tři nejlepší práce.
Ceny: mobilní telefon, elektronika a hodnotné knihy a DVD.

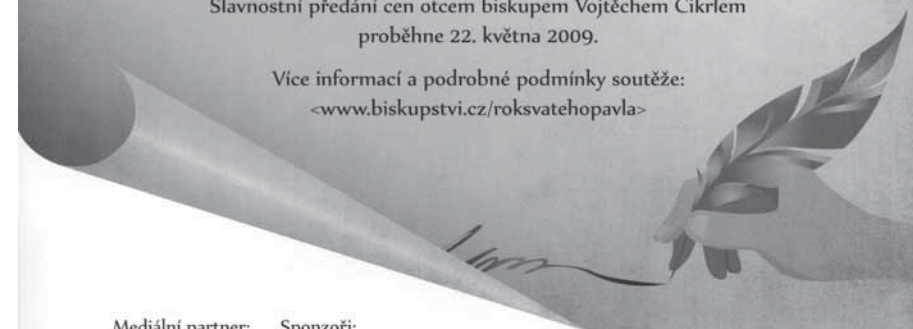
Slavnostní předání cen otcem biskupem Vojtěchem Cikrlem
proběhne 22. května 2009.

Více informací a podrobné podmínky soutěže:
<www.biskupstvi.cz/roksvatehopavla>

Mediální partner:

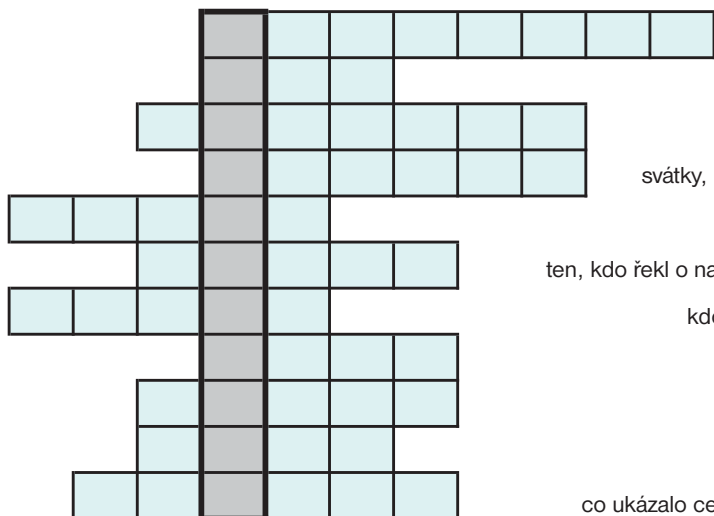

Sponzoři:

VÁNOČNÍ TAJENKA

Tři králové šli za hvězdou až do Betléma, aby se mohli poklonit právě narozenému Ježíškovi. Tuto událost slavíme 6. ledna. Jak ji nazýváme, zjistíte, když vyluštíte tuto tajenku.

otec Jana Křtitele
syn Alžběty
jeden ze 3 králů
svátky, které slavíme v prosinci
Ježíšův otec - pěstoun
ten, kdo řekl o narození Ježíše pastýřům
kdo se narodil o Vánocích
jeden z apoštolů
obava, strach
Ježíšova babička
co ukázalo cestu k betlému 3 králům

SMĚJTE SE S NÁMI

Dvě dívky hledají v lese vánoční stromeček. Asi po 2 hodinovém a usilovném hledání:
„Tak co, našla si ho??“
„Ne.“
„Tak víš co?? Vezmem nějaké bez ozdob.“

Jde Pepíček ze školy, přijde domů a maminka mu říká:
„Pepíčku zapal stromeček!“
Po chvilce přijde Pepíček a ptá se:
„A svíčky taky?“

Povídá Havajanka druhé:
„Manžel mi pod stromečkem slíbil, že v příštím roce budeme mít exotickou dovolenou.“
„Na mužské sliby nedej. Ten můj už deset let slibuje Máchovo jezero a pořád se tlučeme tady na Havaji!“

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice